

Suveræniteten til trods, lever løber stadig

Af Henrik Fallesen

Det var næsten ikke til at bære. Så langt ude på sofakanten, håbet større end nogensinde, forløsningsen næsten inden for rækkevidde. Jeg trykkede mine tommelfingre i håbet om, at hele Danmarks Bjarne og hans hold kunne forsvare de to sekunders forspring til den amerikanske tv-kanal, som de havde ved den sidste mellemtid på holdtidskørslen. En etape, der på mange punkter skulle få sit helt eget kapitel i historiebøgerne.

Alt var forløbet perfekt på de 67,5 km holdtidskørsel for det internationalt danske Team CSC. Ganske vist havde Armstrong's hold, Discovery Channel, hele tiden spist en bid af det fine forspring Bjarne Riis' udkårne havde oparbejdet ved første mellemtid. Men CSC førte stadigvæk 6 km fra mål, dog kun med et forspring på to sekunder til Discovery – samme afstand som Zabriskie slog suveræne Armstrong med på 1. etape, hvor CSC-rytteren erobrede løbets første gule trøje.

Næsten i samme øjeblik som Discovery Channel passerede målstregen som det hurtigste hold med en gennemsnitsfart på over 57 km/t - ny rekordtid – suste det sidste tilbageværende hold på ruten, CSC, forbi sidste mellemtid. Kunne de holde forspringet? Blot et øjeblik koncentrationsmangel kunne forårsage tabte, dyrebare sekunder. Skulle det virkelig lykkedes Bjarne Riis at vinde den disciplin, som over alt står som hans store drøm? At dømme på etapens hidtidige forløb, så kunne det næsten ikke gå galt.

Spændingen, de knugede næver, adrenalinen pumpede rundt i kroppen, så det kunne høres bag en betonmur – og så alligevel kun deltagende i Tour de France på sofaen foran fjernsynet. Jo, det mægtige cykelløb er virkelig kommet hjem til Familien Danmark med Bjarnes dansk-baserede projekt. Og så sker det. Praktisk talt, det eneste der ikke måtte gå galt, gik galt. Worst-case-scenariet. Den gule trøje styrter! Umotiveret, som lyn fra en skyfri himmel, under 2 km fra den absolutte sejr. Selvom CSC er strakt ud i én lang lige række formår David Zabriskie, som vi danskere nu bare kalder "David", alligevel at styrte. En næsten umulig præstation. Stort set ligeså imponerende er det, at David styrter, som det er, at CSC ikke havde været forfulgt af uheld på årets holdkørsel, når man har sidste års ditto in mente.

Ubarmhertigheden sejrede. Zabriskie ryger i asfalten, mens resterne af Riis's korstog brager videre. Det famøse øjeblik koncentrationsvigt sætter ind. Riis's private jagerfly lander på målstregen sølle 1,97 sekund efter det forhenværende amerikanske postvæsen. Nederlaget er en kendsgerning i mere end én forstand.

Modløsheden er stadig ikke forsvundet fra sofaen. Ansigtet er begravet i hænderne. Verden står stille. Gåsehuden gennemsyrr kroppen. Lydmuren indhenter både sofaseeren og Zabriskie. Alt er ligegyldigt. Zabriskie triller med forstenet ansigt, forslåede arme og ben, blodet dryppende, og tårer i øjnene ind over målstregen. Det er som om, han kigger mod himlen, uforstående overfor det fatale og uforklarlige styrt. Cykelgudernes vrede må være vakt, da David slog Goliathen Armstrong på 1. etape.

Hybris forårsager som bekendt nemesis, og alt i alt så må det vist være den bedste forklaring på, hvorfor og hvordan en så smuk solskinseftermiddag i Frankrig og Danmark kunne ende på en så brutal manér.

Benene har nu slynget sig op i sofaen, øjnene stirrer op i loftet. Uforklarligheden vil ingen ende tage. Jeg føler mig træt. Søvnens indfinder sig. Billedet, sekvensen, afspilles igen og igen på det indre lærred. Pludselig vågner jeg. Bjarne Riis smiler i fjernsynet, da han bliver konfronteret af reporterne med Zabriskies styrt. Jeg smiler tilbage. Forvandlingen er total. Dagens drama er for så vidt lagt på hylden. Med ét er det gået op for mig, at det er derfor jeg elsker Tour de France.